Байки в старому шинку на теплому боці Мангару

На теплому боці Мангару є старий обшарпаний шинок "Гнана Солярка". Він там ще з часів війн за рибу, тобто десь років тисяч 50. Керує ним старий шинкар на ім'я Стіф. Коли він заходить до шинку, завжди починається те, по що туди приходять: байки Старого Стіфа. Він, коли п'яний верзе такі історії, що ніхто таких і не вигадає. А він чеше чисту правду. Як "колишній" контрабандист, він пережив чимало в своїй нелегальній кар'єрі тривалістю 170 років. Він всідається за свою улюблену бочку з-під солярки, що правила за стіл для каси, наливає вішкі і розповідає байки зі свого життя контрабандиста. Взагалі, в нього і ціни були порядні, і їдло смачне, але, щоб вижити на планеті-ресторані, треба щось особливе.

Одного дня Джек Брауні, молодий буарегський торговець зорельотами зайшов до шинку попатякати туди-сюди про бізнес з покупцем. Всі знали “Гнану Солярку”, і там часто відбувались всякі зустрічі по бізнесу, особливо серед нелегалів.

Бо: Здоров був, Джек! Що цього разу встановив на "Привида"?

Джек: Здоров, Бо! Та так, плюс-мінус туди-сюди трошки ще один гіпердрайв запасний додав, і тепер в мене 48 двигунів з вприскуваггям гіперпалива, а не 34.

Бо: Добре, але ж ти міг і краще. Корабель привіз?

Джек: В "Привиді" плюс-мінус ціла колекція на вибір. Поїмо, чарку-другу, і підемо поглянемо.

Бо:Добре.

Бо Аарді, клієнт Джека, покликав охвіц'янта до столика.

Охвіц’янт: Слухаю, пане Аарді.

Бо: Нам 2 смажені краатли, по 83 чарки вішкі і квашені буарегські корінці, 500 пельменів.

Охвіц’янт: Це все?

Бо: Звісно ж ні, ще фірмову страву, по одній кожному.

Джек зрадів, що буде добре їдло, бо тиждень нічого не їв, і заговорив з клієнтом:

Джек: Бачу вас тут знають, пане Аарді.

Бо: Я тут часто буваю, всі люблять це місце. І тут зручно обговорювати бізнес - усі занадто зайняті своїми справами.

Джек : Згоден, тут прикольно.
Бо: То що привіз?
Джек: 5 штук: 1 TL-11, 2 MC-165: звичайний і обмеженої серії, I-79 і UY-8000. Всі з Варти Буарегу списані, плюс-мінус туди-сюди в дуже хорошому стані.
Бо: Тюнінговані?
Джек: Тюнінговані, як і все, що ви можете купити на Буарегу. UY-8000 взагалі з потрійним гіпердрайвом, для надійності. Решта - менш значні доробки.
Бо: Добре, мені якраз треба щось міцне і надійне - багато подорожую. Торгівля нерухомістю на супутниках вимагає частих перельотів.
Джек: Є таке, я б радив восьмитисячного, але, і 165-ий обмеженої серії теж плюс-мінус туди-сюди зійде.
Бо: Ходи, Старий Стіф прийшов, буде оповідь.
Джек: Власник шинку, легендпрний контрабандист, що пролетів увесь Конкордський Шлях менш ніж за 8 годин?
Бо: Він.
Джек: Завжди плюс-мінус туди-сюди мріяв його зустріти, пішли.
Старий Стіф сів за свою бочку і, як справжній мангарець гахнув сто чарок вішкі за раз. Аж вуса посиніли від вішкі. Трохи ставши п'яним, він почав оповідь:
"Ах, як класно вертатись додому, на Мангар, в свій шинок, за свою бочку. А міг цього разу і не повернутись. Було так.
Сів я в свого вірного друга "Фантома" і помчав в систему Вішір, наприкінці Конкордського шляху, гарна місцина. Фантом був забитий гіперпаливом - скарбом в тих краях. З Мангару я вилетів майже без пригод, лише трохи забагато накидав і ледве злетів. Цікаво стало вже під час проміжної зупинки в системі Конкорд, ті прокляті гравітаційні аномалії. Імперці, як я потім дізнався, запровадили день без гіперпростору в четвер, а ті, хто цього не знав були збиті негайно. Біля Конкорду-6, де і є аномалія,вже є ціле кладовище зорельотів. За мною вислали 13 винищувачів P-311. Мені довелось їх закручувати, щоб відстали поміж астероїдів першого поясу і уламків зорельотів. А ми всі чудово знаємо, що імперські винищувачі - непотріб з гарматою. Досвідчений пілот на хорошому кораблі від них втече без жодних проблем. Втік я від них, ледве встиг до прибуття підкріплення, і в систему Вішір. На щастя,

гравітаційні аномалії більше ніде не використовувались для розстрілу зорельотів, і система Вішір, хоч і віддалена і бідна на нітрометан, але досить доглянута, не те, що в нас - кожен закуток стає смітником. Як не як, це - брама цілої галактики - проміжна зупинка міжгалактичних польотів. Її багато хто хотів завоювати, але нікому не вдалося пройти на крейсері в систему Вішір. Тут забагато астероїдів, щоб корабель поза пів кілометра пролетів цілим. Хоч тут і зустрічаються представники різних цивілізацій з різних галактик, ніхто не вигадав нічого здатного витримати астероїдне поле такої щільності. Вішір - рай для мандрівників на буарегських кораблях "Constellation" всіх версій: від оригінальних першого покоління до копій свіжого сьомого: запчастин до них не бракує, палива теж: все, що не робить на твердому нітрометані тут заправляти вигідно. Я довго шукав місце зустрічі, поки не знайшов маленьке село, де і зустрів замовника. Той спитав "Скільки?", я відповів "Сто." Покупець уточнив, про тисячі я чи про мільйони, і я відповів: сто мільйонів ват. Ми навіть не поторгувались, і так 200 тисяч за тонну не є дорого, і вдарили по руках. Я почав витягувати бочки і за годину ми, разом з працівниками покупця, розвантажили усе. Я мав більше грошей готівкою, ніж будь-хто бачив. І цього разу - всі законні, купив за 32 тисячі за тонну, продав за 200 штук.

Як буде у вас корабель серії "Constellation", який, щоб його гепнуло об Конкорд-Прайм, коштує, як цілий флот, злітайте туди, вам буде чим побарижити. Я пішов на базар, де продають всяку всячину зі всього Всесвіту: очі розбігаються від кількості прилавків, не кажучи вже про товар: навіть, якщо купити всього по штучці, не вистачить і трильйона ват. Є все, окрім суперзброї. Я накупив того чорного піску з Землі, кажуть з вулкану беруть, може і не брешуть, перевіримо. Підійшов до продавця всяких рослин і накупив бананів, навіть дали інструкцію з вирощуваня, посаджу на балконі. А ще, на Землі люблять повидло, але не з мандаранських фруктів, а з їхніх, землянських, явлука називаються начебто. Чи яблука, якось так, одним словом, взяв собі кілька саджанців, посаджу на дачі. А з Андромеди накупляв сотні різних камінців, що світяться в темяві різних кольорів, трохи дешевого титану, що його в них

стільки, що штучну планету цілу з титану склепали, і далі не знають, що з ним робити в такій кількості. Загалом, там поза тисячу прилавків з всякими іншогалактичними товарами і все коштує приблизно дуже дешево. Я забив "Фантома" до повного і я не витратив і п'ятиста тисяч ват. Вистачить на нову дачу, бо стара вже замала, щоб все зберігати. Веселощі почались дорогою назад: "Фантом" з повним вантажем наближався до системи Конкорд. Об'їзд через Буарег - не варіант: забагато астероїдних полів у вузькому коридорі між хмарами газу і пилу. "Фантом" пролетить, але я вже занадто постарів, не ризикую. Але, там я про це пошкодував. Краще астероїди, ніж флот Імперії Конкорд, який чекав на мене. Виявилось, в них імператор - садист і вимагає 30 тисяч смертей на годину, щоб похоронні бюро мали стабільну роботу. Та планова економіка забагато життів забрала. В Імперії ще ніхто не дожив до природної смерті, всі були вбиті чи померли від хвороб чи ще якось передчасно. Я особисто бачив, як розстрілювали круїзний лайнер на 500 пасажирів за не той відтінок пісочного, мав бути №65757886 а був №65757885, на 1 номер менше. Крейсери вишикувались на бойові лінії і готувались стріляти. Я думав проскочити повз них, але їхні радари стали кращими, і знаходять навіть за кілька тисяч кілометрів, вони взялись за мене і облишили туристів. Хоч гармати на моєму кораблі давно не стріляли, але з винищувачами я рзібрався швидко. З крйсерами так не пощастило, бо їх було 6, а не 3. Нові плани з виробництва крейсерів працюють: застарілі, але дешеві "Ягуари" були скрізь, а чом би і ні, особливо якщо ти їх робиш по 2000 на тиждень і на кожен порт можна виділити по 6-10 штук, бо неприйнятно, щоб стояли без діла. А я їх збивав ще 167 років тому. Згадав молодість, коли можна було гахнути 50 чарок за штурвалом і не дістати штраф за це. А ще тоді снаряди 30-мм коштували, як щебінь в небазарний день. За якийсь час я з ними розібрався і рушив до Буарегу підлатати "Фантома", бо ракети добряче його потовкли. З години я діставав уламки ракет з нього. Потім малювати його, о то й цілий день латав. А далі, дорогою сюди довелось брати подорожнього щоб тримав рукою трубу гіпердрайва на місці, щоб долетів хоч до Неоса. Якимось чином, я долетів додому. Завтра мінятиму гіпердрайв.

Аарки і пиріжки сьогодні безкоштовно.
Джек: Дивовижна історія.
Бо: Це ще таке, коли він сам втік з Конкорд-Прайма з повним зорельотом нітрометану, змішаного із оксидом азоту - ото була пригода. І він не бреше, на камеру одного разу все записав.
Джек: Я поїв добряче, один краатл - добряча штука, якось перевозив рушниці на них - ми на аарок меншими полюємо, а то звірюка, як невеличкий шатл. Після тижня без хавки - те, що треба. З тими двигунами, без кредита лишився.
Бо: Я кажу, це прикольний шинок. Я плачу за їдло, всеодно купу грошей віддавати тобі.
Джек: То котрий береш?
Бо: Я оберу потім, ще з чарок 5 на брата - і оберу. Заодно день народження відсвяткую в такому легендарному місці з двома леендарними пілотами як їх клієнт.
Джек: Вітаю з днюхою, будь-який зі знижкою. Скільки років?
Бо: 32.
Джек: Розкажи про свого попереднього корабля.
Бо: В мене був ТВ-11, армійський. Розбився на тому тижні, підбили мене пірати. Я купив його після одразу школи на Ампалі-3, за 2 штуки, латав дорожче.
Джек: Класний апарат за свою ціну.
Бо: А як ти дістав "Привида"?
Джек: То все мій брат, Мет, намовив мене вступити в армію, бо там гроші і нормальні посади давали таким, як ми, чиїх батьків вбили вороги Буарегу. Батько, Рей Брауні, був вояком, поки його не вбили імперці, а матір мала рідкісне біле хутро, її вбив якийсь плюс-мінус туди-сюди збоченець. Брат пішов його слідами, а я тим часом доучувався в бурсі на куховара, а як скінчив бурсу - до війська. Мет взяв мене до себе на корабель - новенький TR-37, названий "Привидом Буарегу". Його з навчань зробили плюс-мінус туди-сюди капітаном корабля доставки зброї. послужили ми з тиждень в Армії Буарегу, і наш корабель перевели з екіпажем до Варти Буарегу, бо пірати розбушувались. Я був гарматником 5 років. Тоді на армію виділили купу грошей і в них з'явились тисячі нових кораблів, а наш плюс-мінус туди-сюди не відповідав новому стандарту Варти через базову комплектацію і був слабшим

за старі армійські машини, що вони йшли в ряди Варти замість старих машин. "Привид" мав бути проданий в приватні руки, а я до нього прив'язався дуже, він нам з Метом правив за дім. Ми сіли, порадились після останньої місії корабля у Варті Буарегу, і вирішили: я призбирав плюс-мінус туди-сюди кілька тисяч кредитів, Мет дав на переоформлення, тож я мав його купити за час відпустки. Розмова з командуванням була нудна, але потім, на другий день відпустки, ми так напились вішкі, що на другий ранок ми знайшли біля нашого "Привида" TR-36 і 30 тисяч, виграні в карти.

Маєш, по 400 чарок на брата, і ми пів дня розбирались, що робити і як нам до рук плюс-мінус туди-сюди потрапили заборонені військовим статутом бандитські карти. До того я й уявлення не мав. що Мет пече пиріжки з аарками на піску краще за мене, дипломованого військового куховара. Я звільнився, отримав 4 тисячі кредитів за бездоганну службу, однаково на дисципліну в мене алергія ще з дитинства.

Коли Мет вернувсь до служби,я мав купу грошей, два кораблі та трохи товару на борту. Я продав TR-36, все що було на борту, окрім паливних баків, я їх допаяв собі до корабля. Тоді й почалось моє захоплення тюнінгом. Жоден політ не відбувався на тому ж кораблі, що й попереній. Та й досі так є, я ж буарег, плюс-мінус туди-сюди дотримуюсь традицій. Після баків я доварив ще 4 нові двигини. Антени, радари, броня, гармати, гіпердрайви, одного разу платформа від зорельотоносного варіанту тридцять сьомого, палуби, крісла, авіоніка, РЕБ, ракетниці, лазери, пілони - все понаставляв, навіть ті модняві турелі з GAU-8 поставив. В 58 років понаставляв того, чого 329-річні тюнери й в очі не бачили.

Бо: Беру "Привида Буарегу".

Джек: І не мрій, він не продається.

Бо: Даю 8 мільйонів, візьму кредит.

Джек: Зараз тебе плюс-мінус вб’ю.

Старий Стіф: Здоров, рецедивісти, бачу за корабель чубитесь?

Джек: Добридень, та не можемо обрати, котрий з них мене збагатить, а його розорить.

Старий Стіф: Я вас розсуджу, Джеку: киньмо кості, 6

трикутників - Ваш корабель, 5 - I-79, 4 - TL-11, 3 - UY-8000, 2 - MC-165 простий 1 - обмеженої серії.
Джек: Звідки ви знаєте, що мене звати Джек?
Старий Стіф: Зайди на "Фантома" і побачиш журнали про тюнінг класних зорельотів, а ти на всіх обкладинках. Давно мріяв зустрітись.
Джек: Приємно нарешті познайомитись. Кидайте кості.
Стіф їх кинув, і Джек стрибав як ненормальний, бо випав один трикутник, 165-тий обмеженої серії.
Старий Стіф: Я скажу, що апарат чудовий, добре ходитиме.
Бо: Хай йому, беру. Якщо Стіф рекомендує, то треба брати. Скільки?
Джек: Знаєш, бери за сотку.
Бо: Це ж безцінь, з якої нагоди?
Джек: По-перше, бо в тебе днюха, а по-друге, я за знайомство з такою легендою готовий був і плюс-мінус туди-сюди на шару віддати. Бери, поки не передумав. Ося ключі, документ на, і гарної експлуатації.
Старий Стіф: Само собою, з тебе 20 штук хазяїну, пане Аарді. Я шо, на шару вставав? На шару я тільки вішкі п'ю.
Бо: Тримайте, пане. Всеодно чудовий корабель за копійки.
Старий Стіф: Ціна зросла, 25.
Бо: Ось.
Старий Стіф: Ще десяточку-другу, я шо, на шару з тебе касу дру?
Бо: Нате.
Старий Стіф: Може ще з 40 штук нашкребеш? Я ж не на шару з тобою базарю за ше пів сотні.
Бо: Тримайте, але більше не дам.
Старий Стіф: О! Нарешті перестав піддаватись. На все добре!
Бо: Бувайте.
Старий Стіф: Ося видиш, як бабло саме йде? 95 штук за 5 хвилин, новий рекорд!
Джек: Бачу. Можна автограф на кораблі?
Старий Стіф: Зараз охвормимо, за 5 штук.
Джек: Бери, але плюс-мінус більше нічого не дам.
Старий Стіф: О, навчився. Будуть з тебе люде. Не сподобавсь мені цей Аарді, пахне злочинцем, що впарює чуже. Того й обдер його, як волоцюгу.
Джек: Нерухомість продає з відсотком.

Старий Стіф: На таких в нас одна управа: роторна гармата 30мм. Мангарці взагалі не люблять тих, хто продає не своє. Навіть крадене ліпше, бо злодюга доклав праці щоб вкрасти. Тому на них управою праве роторний залп з 20 мм.
Джек: На Буарегу плюс-мінус туди-сюди ще 100 років тому їх палили як збочених шахраїв. То все Республіка тих марноїдів врятувала. Ми, роботяги заробляємо тяжкою працею, часом плюс-мінус туди-сюди наживаємось, але ми гаруємо, в тім річ вся. Та й зараз ми їх недолюблюємо. Брати з людей великі гроші за плюс-мінусспрощення торгівлі майном, без зобов'язань чи гарантій - ну не дуже справедливо.
Старий Стіф: Ми й досі так робимо. Правда, нелегально. Може в Республіці то і чесно вміють робити, але тут самі шахраї. Тому тут усе беруть з рук, жодних перекупів, або старий власник або нормальний тюнінг. Ще одну історію розповім тобі, друже, сподобавсь ти мені, чоловік моцний, кремезний, чесний. Був би добрим контрабандистом.
Джек: Та ну, я - торговець зорельотами і тюнер, то - моє. А все друге - не дуже. Навіть запастись харчем не вмію: 50 пиріжків з аарки на раз тільки мелькне, тричі на день, то дорогувато.
Старий Стіф: Диви, у мене і у тебе TR, робоча коняка, даю тобі "Фантома" і зроби з нього щось швидкісніше, бо вже не добре, що труби гіпердрайву відвалюються.
Джек: Добре, але ти даш мені плюс-мінус туди-сюди наклеїти оголошення на твоєму шинку щоб розпродати оті кораблі.
Старий Стіф: Піде, але хочу все, як в тебе. Гроші - не проблема, в мене їх купа.
Джек: Доведеться поскромніше, Барні давно не дзвонив, деталей нема.
Старий Стіф: Зроби, що зможеш. Я нагадав собі одну добру байку. Було то років з 5 тому, коли ще жив старий Сайдвіндер, літав я на Конкорд-17. Там, на відміну від імперії, все чесно, без смертей роблять. Є в них одна риса: вони не нападають, але б'ються до останнього. Вони не витягають з ворожого полону своїх, бо вони не здаються в полон, частіше гинуть на полі бою. В них нема цивільних: в них є армія, і є семирівневий резерв: 1-ша черга: здорові,

але на яких бракує зброї, сьома - злегка покалічені, але готові битись. А ще вони вважають ганьбою вояку вмерти від старості, там старі готові йти в бій як камікадзе, аби загинути в бою. Але військо в них могутнє: Сайдвіндери про все дбають відповідально, але армія: такої ні в кого нема. Піхота з мечами б'є краще, ніж імперці з бластерами, бо їх броня для бластера непробивна, а комбіновані снаряди - не для імперської піхоти. Подейкують, що навіть світлові мечі їх броню не беруть. Тренування з лицарями Кену дають своє, тактика й координація в них неперевершена. Солдати терплять нелюдські умови, сплять на шипах, тягають роторні гармати по 80 кілометрів на собі за день, стрільби і бої на мечах по 8 годин на добу, часто посеред ночі, замість сну. І для них то - дрібниці. То є супервояки, наша еліта програє їм миттю, навіть з перевагою один до тисячі. А їхня еліта - Сайдвіндерська Армія, програє лише майстрам Кену та самим Сайдвіндерам, які особисто керують нею. То є воїни без страху, без жалю до ворога, витривалі до всього. Лише найкращі з найкращих йдуть туди. В них водяться сорокаметрові тристаніжки, і вони на них полюють під час випробувань. А отрута такої потвори вбиває ефективніше за 30мм снаряд з роторної гармати втричі. Хто боїться - ганьба і проста піхота, щоправда, офіцером завжди стаєш автоматично. Сайдвіндери трохи як злочинці діють, але імперія до смерті боїться знову з ними воювати, бо 17500 років тому вони програли лише одній сотні, маючи 5 армій і флот. Імператор чудово знає їх можливості, і свої не переоцінює, бо імперія не має й половини тієї сили, що необхідна для завоювання Конкорду-17. Навіть з новою тактикою імперія програє ще до зустрічі з Сайдвіндерами і їх елітною армією. Інакше кажучи, єдина їх проблема - сховища зброї. Їх вони збільшують постійно. щоб перемогти імперію. На випадок загибелі війська, Сайдвіндери тримають зброї на тисячу років війни, щоб було чим озброїти ополчення і союзників. Тож ті сховища постійно треба поповнювати новою зброєю, а стару вони розпродують. Одну з таких поставок я перевозив на Мандаран, головного союзника Сайдвіндерів. Вони готувались до війни проти імперців, та й пірати з імперії мали нічогеньку зброю. Мені поталанило перевозити

запасні GAU-8 для їхніх дредноутів і важких винищувачів. Вони були в ідеальному стані, але не підтримували нові снаряди PK30210M, подовжені плазмово-кінетичні, в нас такі заряджають за добрі гроші, але й старі підходять. Я мав на борту 40 гармат і мільйони снарядів по всьому судну розіпхані. Шлях був без варіантів один: через аномалії. Пощастило тоді мати супровід з 2 F-14 і повні баки гіперпалива. На першій аномалії імперці наставили пастку, але мої супроводжувачі їх перебили. А на другій вже мені довелось товкти їх всіма гарматами, що я мав. До 45-того крейсера все було добре, поки в мене нескінчились комбіновані набої. Довелось добивати простими снарядами, а вони йдуть швидко. Коли лишивсь останній крейсер, в мене був пошарпаний важкими снарядами "Фантом" і лише один 30-тий набій. Згадав я про слабкість імперських "Ягуарів" - Т-подібний паливний міст між головною гарматою і двигунами, але в мене лишавсь один постріл, а F-14 полетіли по боєкомплект. Постріл мав бути ідеальним, тож треба було вистрелити в центральний двигун. "Ягуари" мають потужні батареї іонних гармат біля двигунів, тож моєму "Фантому" довелось виконати пів мервої петлі і бочку одночасно, що для TR-30 завжди було тяжко через перегрів двигунів, але обставини вимагали хутко пролетіти під крейсером. Щойно я вийшов з мертвої напівпетлі, на мене полетіли тисячі плазмових куль, і мені довелось летіти на боці, щоб потрапити в маленьку сліпу зону і вистрелити останній снаряд. На моє щастя, я влучив у трубу, що подавала паливо в камеру згорання. Трубу рознесло і в камеру попало стільки палива, що вся система вибухнула, підірвавши з собою паливний міст, а також решту крейсера. Далі я на залишках гіперпалива, яке я добряче скидав у двигуни для прискорення, я увійшов до гіперпростору і рушив на Мандаран-2, де мандаранці тримають зброю і снаряди. Ми вивантажили всі гармати, потім три дні носили снаряди, частину з яких закинули мені в гармати. Заробив тоді я нічогеньку суму, зо три мільйони ват, що робило ті три дні, на той час, одними з найприбутковіших в моїй кар'єрі.
Джек: Берусь за "Фантома". ціна буде 450 тисяч кредитів.
Старий Стіф: Піде, дуже дешево береш. Отто, мій сусід, брав з мене за заміну двигунів пів мільйона ват минулого

місяця.
Джек: Мені то в кайф, я не роблю заради грошей. Ну і це з вирахуванням ціни оголошень з продажу зорельотів.
Старий Стіф: Подумай про кар'єру контрабандиста, ти молодий, спритний, тямущий.
Джек: Подумаю, ну то до завтра, пережену "Фантома" до себе на Буарег в ангар.
Старий Стіф: Він не піде в гіперпростір. Гіпердрайв не фуриче.
Джек: Я візьму його на буксир. В мене на "Привиді Буарегу" є буксирувальні хвати. Хват стандартний, під будь-яку машину з Буарегу підходить.
Старий Стіф: Добре, але хоч одна подряпина, і ти опинишся в ямі посеред пустелі два метри під піском.
Джек: Він буде відеальному стані, подряпин не додасться.
Старий Стіф: Ти мене не зрозумів: дряпай скільки хочеш, не поліруй і не зафарбовуй. Кожна подряпина там пов'язана з різними подіями за все довге життя корабля. Я їм навіть імена подавав. Ота, через весь лівий борт - отримана в бою один на один проти "Хижака", дістатого з імперських складів далекого резерву, довелось тоді попітніти. Було так.

Років 40 тому, я з напарником летів на Конкорд-17, часто я там бував тоді. Сайдвіндери добре платять за перевезення військових вантажів. Тоді я вперше і востаннє літав з напарником.

Ми мали перевезти 5 танків на Вішір, тамтешній армії вони були треба для посилення охорони критичної інфраструктури від набігів піратів. Сайдвіндер наполіг на тому, щоб я взяв помічника, щоб з тими танками допоміг. Звали напарника Кейд, він був малоговірким, а коли говорив, то говорив різко і грубо. Його цікавили тільки чесно зароблені гроші і він робив усе, як має бути.

Водив танки він добре, ми швидко їх завантажили, я їх поприкручував до підлоги, щоб не літали по вантажному відділенні на маневрах, і ми злетіли. Шлях був крізь простір імперії, тож ми знали, що дорога буде нелегка. Нас зустріли імперські війська біля Конкорду-3, на шляху в систему Вішір блокада там стояла. Нічого дуже страшного, 5 дредноутів і 400 “Ягуарів”. З ними я розібравсь, бо, сам знаєш, імперія не клепає крейсерів нормальних. Дредноути

теж не були значною перешкодою. Але, імперці, успадкувавши флот Старої Республіки, тримають на складах старі “Хижаки”. Один з них дістали й відправили на перехоплення рейсів Сайдвіндерів. І я на такий наткнувсь. Боєкомплекту багато не лишилось, стандартний супровід був виснажений і перезаряджавсь, тож я стріляв, поки Кейд вантажив нові снаряди в стрічкоприймачі. В “Хижака” броня товстелезна, і нема слабкості у вигляді паливного моста, там він був виконаний по-людськи: труби, що ведуть до головних гармат перекриваються, жоден постріл в двигун не призведе до вибуху корабля, бо вони всі заживлені окремо. Слабкостей інших апаратів з паливними мостами для швидкого живлення гармат ті крейсери не мають. Тож єдина слабкість — ангарні бронедвері — в них порівняно тонка броня, і під ними — паливні цистерни, які живлять все на борту. Мені довелось товкти їх на малій висоті, щоб не засікли радари. Пролітаючи між баштами містка, яких у нього дві, я черкав бортом броню крейсера, так і діставши подряпину на весь борт. Мені було тяжко прицілитись, бо їхні гармати весь час стріляли, не даючи мені шансів. Тоді Кейд сів за другу турель, і ми товкли їх вдвох. Зрештою, ми підірвали ангар, і тисячі імперців вибухнули, щойно ми відлетіли подалі. Але, “Фантому” дуже дісталось від ударної хвилі, тож ми мусіли сісти на Мандарані-5. Коли ми увійшли в атмосферу, турель з Кейдом почала відвалюватись. Я намагавсь сісти до того, як корабель розвалиться, але не встиг, щоб не втратити Кейда. Вибуху не було, тож він мав би вижити, але від останньої розмови під час посадки про нього я нічого не чув. Пошуки були безуспішними. Як зустрінеш його, перекажи, що на нього й досі чекає нагорода 100 тисяч ват. Якось я довіз ті танки на Вішір, тож витрати на ремонт були перекриті. Вітоді я й літаю без помічників.
Джек: Шкода Кейда, але я розумію твоє небажання робити з кимось. Сам ні з ким не хочу ділити прибуток.
Старий Стіф: О, розумієш ти старого бандюгана. Я не люблю розповідати цю історію, бо всі ридають, а ти ні.
Джек: То все Армія Буарегу. Нас вчили переживати втрату побратимів, витримувати облоги і всяке інше.
Старий Стіф: То що ж, байок я зараз більше не згадаю, бо протверезів, набереш, як зробиш “Фантома”?

Джек: Звісно.
Старий Стіф: Зовні не роби нічого, всередині — хоч 50 гіпердрайвів став, роби, чого душа забажає.
Джек: Добре, до зустрічі.
Щойно Джек прстикував “Фантома” до “Привида Буарегу”, обидва кораблі зникли в напрямку системи Буарег. Вперше після збирального цеху старий TR-30 “Фантом” приземлився вдома, на Буарегу. Щойно відбулась розстиковка, Джек взявся за діло.
“Фантом” — ідеальна контрабандистська машина, але в передруїнному стані. З нього в першу чергу полетів у світ брухту основний гіперпривід, з якого кубометрами текла охолоджуюча рідина. Далі полетіли запасні гіпердрайви, які вже зробились вкрай ненадійними. Оскільки що TR-37 ,що TR-30 не мають вварених гіперприводів і мають просту рамну конструкцію, їх можна апґрейдити до безкінечності, і туди можна впихнути нормальний гіпердрайв на 190 кілопарсек за годину, та ще й не один, а чотири. До нормальних гіпердрайвів до пари треба нормальні двигуни, тож на “Фантом” Джек впихнув 8 двигунів від крейсерів, ідентичних тим, що стоять на “Хижаках” Сайдвіндерів. Такі ж двигуни стоять і на “Привиді Буарегу”, але, оскільки “Фантом” значно менший і не має зорельотоносної палуби, йому не треба 48 таких звірів. Було доопрацьовано паливну систему, приліплено якусь подобу паливного мосту, само собою, з перекриванням подачі палива, доварені баки, поліпшено навігаційний комп’ютер, замінено старий радар на ПФАР з нових буарегських версій F-14. Головною доробкою стала заміна турелей з GAU-8 на дещо значно смертоносніше — семиствольні 155мм гармати — вершину буарегського зброярства. Скорострільність така ж як і в GAU-8, але в рази більший калібр РК1555М3, пробиває все, крім мандаранію і конкордію. Єдиний недолік — набої і їх система подачі вимагають дуже багато місця. Це — головна причина, чому 30мм домінує на усьому, крім дредноутів і “Хижаків”. Старі GAU-8 були встановлені на турелі як додаткові гармати з повним боєкомплектом. Через появу паливних мостів виникли 7 ідеальних відсіків для контрабанди, яка все ще траплялась на борту “Фантома” дуже часто. Ну і дрібниці: нові опори, нові лампочки,

замки...
За три тижні корабель було не впізнати. На “Привида Буарегу” Джек поставив, за традицією, ще дві гармати 155мм, що їх Мет вислав Джеку напівлегально як непідходяще обладнання.
На ранок Джек вилетів на “Фантомі” на Мангар до “Гнаної Солярки”
Джек: Старий Стіфе, приймай роботу. Я входжу в гіперпростір на Буарегу, запускай секундомір.
Старий Стіф: Запустив.
Джек: Вже на місці.
Старий Стіф: 5 хвилин. Ти що, летів 220 кілопарсек за годину?
Джек: Ну так, є таке. Сідаю біля “Гнаної Солярки”.
Джек Сів, не знаюи, чого очікувати.
Старий Стіф: От, що буває, коли даєш в чужі руки свого корабля. Добре, хоч не помалював. З тебе пів мільйона за те, що порався коло мого корабля.
Джек: Не дам нічогісінько.
Старий Стіф: Ось — мій друзяка Джек Брауні. Що доробив? Повний список!
Джек: З радістю: 4 190-ті гіпердрайви, 16 запасних 50-тих, 8 двигунів від “Хижаків”, розвів паливні мости з перекриванням, на турелі додав по 155-тій семиствольній гарматі, доварив баків на 32 куби, впорскування гіперпалива в двигуни, форсаж, змінний вектор тяги, ПФАР з F-14, навігаційний комп’ютер переробив, додав ще 7 відсіків для контрабанди в кормі, де було машинне відділення, доробив світло, замінив опори на протиконфіскаційні, змінив замки, додав дефлекторів, щити тепер теж крейсерні, завів керування нововведеннями в кабіну, майже все на механіці.
Старий Стіф: Бачу, не дарма я скористався твоєю довірливістю і дав тобі зробити “Фантома” ще ліпшим, ніж я міг уявити, роблячи все за журналами. Дякую.
Джек: Прошу, старий рецедивісте.
Старий Стіф: О, втямив суть. На скільки я збіднію?
Джек: 2 мільйони ват за все.
Старий Стіф: Добре, я в такому захваті, що заплачу і пригощу тебе. Замовляй все, що хочеш задурно. Підкину тебе на Буарег, випробую заодно.

Джек: Дякую дуже.
Джек об’ївся сотнею пиріжків з двома краатлами і був готовий летіти. Політ був тяжким для Стіфа, який якось ледь давав раду новому, по суті, кораблю.
Старий Стіф: Ти дав мені іншого корабля! Весь шарм старого “Фантома” полягав у його постійних поломках, на які йому було плювати, а тепера то є якийсь винищувач! Але мені подобається. Всі двигуни на повну! Форсаж наповну! Скидання гіперпалива в двигуни активую! Гляньмо, як жене цей монстр!
Джек: Тут аж 8 двигунів від крейсера класу “Хижак” найновішої версії! На крейсері їх лише 6! А цей корабель легший в тисячу разів! Тож і рве з місця відповідно! Мало що чую, так гуркотить!
Старий Стіф: На Буарег? Шкода так мало кататись! Летю і кайфую! Крутезного монстра зробив ти!
Джек: Ще зо три кола довкола Мангару! Треба добре все обкатати перед стрибком на надсвітлову швидкість!
Старий Стіф: Добре! Роблю! А що робе той важіль на торпеді?
Джек: Врубай! Вона відкриває повністю паливні мости! Ми й так летимо 100 тисяч кілометрів за годину! Буде 160 тисяч!
Старий Стіф: Врубаю!
Швидкість миттєво підскочила до шалених значень, і почало творитись щось дивне.
Старий Стіф: Крутезно! Ще швидше можна!? Грими, мій друже, грими!
Джек: Ще є два двигуни в резерві! Але то не дуже добра думка!
Старий Стіф: Дурниці! Треба швидше!
Джек: Ручка біля педалі газу!
Старий Стіф рубонув ручку резервних двигунів і корабель полетів іще швидше!
Джек не став нагадувати про закись азоту, система вприску якої є на всіх без винятку конкордських і часто на буарегських крейсерних двигунах. І не довелося.
Старий Стіф: О, нарешті, знайшов! N_2O, закись азоту, погнали!
“Фантом” погнав швидше за будь-що, що коли-небудь злітало з поверхні Буарега — зорельотної столиці

галактики. Джек почав переживати за своє творіння, але дарма: в нього було ще чим розганятись! В “Фантомі” один з п’яти баків був заповнений до щенту сумішшю нітрометану з дуже низькооктановим бензином. Ця пекельна суміш розганяла двигуни до куди більших обертів ніж плазма. І на “Фантомі” була система її впорскування в двигуни з заводу!
Старий Стіф: Чого ми робимо на чотирьох баках, як є п’ять!? Врубаю п’ятий!
Джек: Не варто!
Стрий Стіф: Ми можемо швидше, тож треба швидше! Турелі назад! Вогонь!
155 мм снаряди вилітали з швидкістю, близькою до швидкості світла, і розганяли “Фантома” ще більше своєю масивною віддачею, на компенсацію якої і стояли там двигуни від “Хижаків”. А ще ж є GAU-8 і купа снарядів для них.
Стрий Стіф: Я тебе недооцінював! 250 тисяч кілометрів за годину! Ще ніколи не почувався живішим! І керується добре! Хочу ще такий! О, сідаймо! Паливо майже сі скінчило! До дому стане! Але, то було чудово! 5 годин літали!
Джек: Я, чесно кажучи, боявся, що він розвалиться в космосі на 250 тисячах!
Старий Стіф: Його ніщо не зможе знищити!
Вони сіли, заправились і поїли, бо Джек весь час голодний, навіть коли щойно поїв.
Снарядів в “Фантома” впихнули 32 тисячі 30 мм, і 4 тисячі 155-тих.
Джек: Класно покатались. А тепер — додому.
Старий Стіф: Помчали, що робитимеш з “Привидом Буарегу”?
Джек: Нині вже нічого, а завтра впихну в нього ще плюс-мінус туди-сюди пару двигунів і зроблю по-людськи паливні мости. Зроблю їх товстішими. Збільшити треба баки закисі азоту, приварити треба ще баків, частину з яких виділю під низькооктанову бензину. Та й переналаштую двигуни на максимальну потужність. Тільки де плюс-мінус туди-сюди грошей взяти? Гармату я отримав у подарунок від брата з Варти, а заробляю я не надто багато останнім часом.
Старий Стіф: Є одна ідея: мій сусід і давній друзяка, ще з

часів, коли я літав на мангарських коритах, до покупки “Фантома” за 300 ват. Він хоче новий зореліт собі, але не заводський, бо такі ми купуємо тисячами, він теж бариже зорельотами, але не такими, як ти, тож не переживай, що він буде твоїм конкурентом.
Джек: Що? “Фантом” плюс-мінус туди-сюди коштував 300 Ват?
Старий Стіф: То було 169 років тому. Всеодно дешевше ніж кожні 10 хвилин красти наші корита. Ти ж знаєш, на Неосі роблять класні апарати, але тут — повне сміття.
Джек: Хотів би я з тим сусідом перебалакати.
Старий Стіф: Я вас зара познайомлю. Валєра, ходи-но сюди, діло є!
Прийшов давній, але перевірений в битвах і планах друзяка
Валєра: кремезніший за Стіфа, далеко не малого контрабандиста, і ще вусатіший.
Валєра: Ну шо, Стіфе, як життя?
Старий Стіф: Прекрасно, бізнес шурує догори. Осьо, отримав назад Фантома після тюнінгу.
Валєра: Нарешті перестав за журналом робити. Хто зайнявся ним?
Старий Стіф: Легенда. Сам Джек Брауні.
Валєра: Ну ти і даєш, старий. Я не маю стільки грошви, щоб йому заплатити, звідки в тебе стільки?
Старий Стіф: Та він не бере багато, два мільйони за повну переробку “Фантома” взяв. З моїми паливними оборутками то є дріб’язок. Я тебе через нього і загукав: Він тут і шукає крупного проєкту для роботи, сидить за столом і чекає.
Валєра: Бачу. Здоров, Джеку.
Джек: Здоров, Я плюс-мінус так розумію, що ти — Валєра.
Валєра: Так і є, радий знайомству.
Джек: Взаємно. Ми можемо плюс-мінус побазікати?
Валєра: Аякже. Я слухаю.
Джек: Я чув, що ти займаєшся продажем зореьотів і хочеш собі щось особливе.
Валєра: Це правда, я продаю люксові зорельоти. Заробив чимало, тож хочу собі повністю кастомний зореліт. Мені треба щось, щоб можна було там жити і торгувати зорельотами. Швидкість необхідна солідна, можливість потрапити до іншої галактики теж потрібна, зброя солідна, як для контрабандиста. Головний параметр — розмір

приблизно 300 метрів довжини, між TR-37 і ConstellationVII. Колір, форма, обладнаня — на твій вибір.
Джек: Я берусь за роботу, обійдеться в плюс-мінус, туди-сюди 8 мільйонів ват.
Валєра: Добре, ось гроші, термін — два місяці.
Джек: Домовились, до зустрічі тут за два місяці.
Джек полетів на Буарег зі старим Стіфом, де той мав дати йому 2 мільйони за тюнінг “Фантома”.
Старий Стіф: Нагадав я собі ще байку. Було то років 170 тому і тоді я ще не був контрабандистом. Я ним став взагалі мимовільно. Тоді було модно возити дроїдів, наркотики, вішкі, зброю, патрони… Заборонене, загалом. Я тоді не мав свого зорельота, але вмів їх красти. Поліція не гналась за мною плюс-мінус ніколи, бо ніхто не заявляв про крадіжку. Взагалі, я навіть крав апарати з написом на склі: ”Вкрадіть, не повідомлю поліцію”. Тоді зорельоти імпортні були дефіцитом, бо на них було мито, але з мангарських нічого не було толкового. Машини з Неоса були елітними. Але й вони були не дуже надійними. Ми крали тоді з кентами армійські апарати, бо ті мали хоч якусь надійність. Одного разу мені трапивсь цінний трофей: старенький, малопотужний, але імпортний жовтий TR-1. У порівнянні з нашими “Genesis-3”, тритонними зорельотиками, що вживаними коштували, як на Буарегу ті ж TR-1 новими, то були для нас дива техніки. Він був добре збудований, якісний, але порівняно незахищений від викрадення, як на імпортника. Але, дим від двигуна був відсутній, страх поломки відсутній, якісний гіпердрайв не від держкорпорації “MangharHyperSpaceTech” з підтіканнями що три польоти. Я розумів, що діло було не з простих, бо там замки не з найслабших. Я пішов до зламника замків, який був моїм однокласником ще за 4 роки до того. Ми домовились за 5 ват, на той час — гроші пристойні. Я пішов виглядати нашу ціль, власник якої був не надто обережним і не тримав її в ангарі, а на вулиці. Ми підібрали час, коли зорельотом точно ніхто не користуватиметься, а саме ніч. Я пішов спостерігати, а друг виламав замок, але зробив це з характерним гучним тріском замка першої “Теерки”, як ми їх називали.
Власник вибіг і викликав поліцію, тож в нас було кілька секунд, щоб завестись і злетіти. Я хутко вирізав 4 дроти,

що їх треба було закоротити, і ми злетіли, навіть не прогрівши, бо ту модель гріти зазвичай не було потреби.
Джек: Є таке, маю я такого в ангарі, як експонат, коли літаю, він так гріється, що й за тиждень мастило плюс-мінус туди-сюди не остигає. Його гріти треба лише після капремонту чи тривалого простою.
Старий Стіф: Є таке. Але до капремонту так у мене й не дійшло. Ми втікли на три секунди раніше, ніж прибігла поліція. А вони в нас і досі не літають, а їздять на колісних машинах, бо вони на Мангарі надійніші в тисячі разів. Що складного може бути в чотирициліндровому двигуні внутрішнього згоряння, простій механічній п’ятиступеневій коробці передач і чотирьох колесах? Навіть мангарська промисловість не може зіпсути безсмертну міжгалактичну класику. Чув я, що на Мандарані такі дуже люблять. Тож ми вибились миттєво від поліції, маючи колосальну перевагу в швидкості, прискоренні, обгинанні перешкод...
Я люблю буарегські машини через ту мить, коли ми цілу годину висіли над поліцією і глузували з них крізь лобове скло. Я не глузував так навіть з імперців. Ми рвонули на Конкорд-Прайм, де ми викралили перші десять тон нелегального товару у вигляді роторних бластерів. Ми їх хутко продали на Мандарані, хутко переділивши перші зароблені 25 тисяч ват, якщо перевести у наші кошти. Нам довелось потім продати корбель за 5 тисяч ват миттєво, щоб не привертати увагу. Подейкують, що такий же корабель є в колекціонера з Буарегу. Ми сіли на маршрутку на Неос, бо вона була дешевша, і там можна було з нашим бюджетом щось начарувати справжнє. GENESIS-3 нас не цікавив, тим паче після ста тон вантажопідйомності TR-1. Там я й знайшов свого вірного товариша “Фантома”. Він був тоді майже новенький, але після фатальної трощі над міськрадою з якимось мангарським відром. Його мали розібрати на запчастини, позаяк ніс лишився цілий. Я його купив за триста ват. Доставка мені нічого не коштувала, оскільки я його зробив на розбиральному майданчику за 3 години. А віддали його так дешево через брак місця і малу прибутковість у перерахунку на годину праці. Я закрутив дроти, перев’язав паливний шланг єдиного відносно вцілілого двигуна,

полатав систему керування, якось закрив картоном діру, що була на місці корми і середньої секції фюзеляжу і перегнав його на хату, на щастя, кабіна була герметична. Батько нагарчав добряче, але не дуже довго, бо шарив, за скільки його можна продати. Він і сам був контрабандистом, тридцять років тому вийшов на пенсію і зараз продає чай в бізнесовому районі. Як-не-як, 280 років йому. Ми порішили на тому, що я йому на ювілей 110 років подарую імпортний зореліт. Йому я придбав TR-27, бо біля хати нічого більшого стояти не могло нормально. Того я й був сварений, бо я припаркував “Фантома” прямо під вікно, яке не можна було відкрити. За нього я дав 10 тисяч ват, але він був цілим. Батько аж посинів від радості.
Джек: В мене якраз плюс-мінус жовтий, бортовий серійний номер TR_1_00003287.
Старий Стіф: О, диви, як життя робе: в тебе мій перший власний зореліт. Точніше, перший, який у мене не згорів до тла.
Джек: Нічого собі, а за нього я деру 400 штук. Це — плюс-мінус туди-сюди історичні машини, за кожен в робочому стані беруть від 380 тисяч до трьох мільйонів кредитів. Тож то і не аж так дрого.
Старий Стіф: Добре, домовились. Я багатий достатньо, щоб його купити. Сідаємо. Випускаю пустельні опори.
Джек: А звідки плюс-мінус взялась кличка “Фантом”?
Старий Стіф: То все чай винен. Наш тодішній президент мав лише одну мету — зробити чай безмитним товаром. Все решту він занедбав до краю. Поліція їздила на кепських машинах, які навіть цивільні обганяли без проблем; армія стріляла з бластерів часів війни з Конкордом, тоді теж був корумпований президент; школи вчили за підручниками, що розвалювались… Дивом Неос уникнув того, бо то — автономія, супутник, як-не-як. З чаю мито зняли, а надходження з нього замінили митами на зорельоти, машини, бластери і так далі. З введенням мит ніхто не міг собі дозволити купити нормального зорельота, і державна зорельотна корпорація GENESIS_SPACECRAFT_CORPORATION почала отримувати прибутки від своїх корит. Приватники з Неоса теж постраждали, бо їх зорельоти були переважно дорожчими за митний поріг для мангарських апаратів, і на них

поширювалось стовідсоткове мито. Тож GENESIS-3 і GENESIS-5 були основними зорельотами системи Мангар. Тож і поліцаї перестали отримувати імпортні машини з Мандарану з V8 під капотом, а почали кататись на MANGHAR-GENESIS T4 з мікроскопічним чотирициліндровим двигуном без турбіни чи хоча б компресора і з автоматичною коробкою. Щойно з аукціону зійшли в цивільні руки останні мандаранські машини, в них не було чим доганяти зорельоти, які в тій атмосфері не можуть дуже швидко літати, тож поліцейські машини доганяють їх і стріляють з гарпунів, принаймні з V8 під капотом. Ті нові поліцаї не гнали тоді й 300 км/год, а я летів усі 500. Поки на мене скаржились правоохоронцям, я вже зникав у невідомому поліцаям керунку. Для мене вони вигадали код — “Фантом”. Тож я й написав над передньою опорою цю кличку, яка вже міцно закріпилась. А зловити мене вони й досі не зможуть, бо машини в них ті ж. 15 років тому новий президент зняв зорельотне мито, бо воно торгівлі заважало, GENESIS-3 вже не клепають, а на вторинному ринку вони практично дармові, ось вчора хтось продав одного за 3 тисячі ват, в газеті написали про нього, бо це — рекорд за 15 років. Прибули, виходьмо.
Джек: Дякую, що плюс-мінус підкинув.
Старий Стіф: Прошу. Кажу ж тобі, ставай моїм учнем з контрабанди.
Джек: Плюс-мінус туди-сюди подумаю, грошей мало маю. Братимусь до роботи.
Старий Стіф: На все добре.
 Джек узявся за діло з Валєриним зорельотом. На щастя, в нього була рама від TR-37 запасна, бо на їх базі часто проекти роблять. Тому їх і наклепали 500 мільйонів і досі продовжують клепати мільйонами штук на рік. Старі моделі TR-серії мали завжди прикручений гіперпривід, а з 38-мого покоління він приварений буарегською зваркою, що є те саме, що навічно одним шматком. Це є дуже дивним, але чомусь так зробили. TR-37 лишається останньою моделлю з прикрученим гіпердрайвом. І найбільшим, бо за буарегською традицією, кожна наступна модель зорельота в серії більша за попередню. Але, після суперечливого рішення приварити гіперпривід концерн BANGS, що їх робить вирішив зменшити на 30 відсотків TR-

38. Не дивно, що їх наклепали за 7 років лише 900 тисяч. Тож, раму від TR-37 треба було подовжити, а це означало істотну кількість зварки. На щастя, в Джека в майстерні була кран-балка, якою він те усе тягав. Він доварив ще стометрову секцію рами до переду корабля, зварену з титанових балок 2 метри шириною. Опор було три, але всі від ConstellationVI, тож площа опори була достатня для того звіра, і корабель виглядав елегантніше. Далі, Джек приліпив каркас фюзеляжу, що давало змогу далі робити й сам фюзеляж. Він був зроблений подібно до самого TR-37, на базі якого це все і робилось, але ззаду було додано більші крила, що закривають двигуни для краси і від опадів. Далі — обшивка, після неї — місток, який вже необхідний за законом на таких розмірів кораблях, сорокасантиметрові паливні мости з перекриванням, а на сам кінець — чотири двигуни від “Хижаків” тягою 250 МН кожен, бо не може “Привид Буарегу” бути повільнішим за інші джекові шедеври. Гармати Джек поставив семиствольні 30 мм з можливістю стріляти подовженими снарядами 210 мм, 12 штук: 6 турелей по дві в спарці. А далі, відповідно до замовлення Валєри Джек розподілив внутрішній простір: ангар на 8 зорельотиків до 30 метрів довжиною на нижній палубі, на другій — кухня, кімната з зашифрованим терміналом зв’язку, одним словом — суперова квартира, на третій — контрабандні відсіки і боєкомплект до гармат. Робити це все було класнючо з кран-балкою з лазерним відстеженням місця приземлення опускання: поставив балку, спустився, приварив, поставив іншу, приварив. За сім тижнів апарат був готовий, лишалось пофарбувати в синій колір, бо синьої фарби було вдосталь. За ще тиждень, з допомогою кількох безробітніх, що носили ящики з апаратурою, Джек завершив корабель повністю. Лишалось доставити його Валєрі. Джек вперше завів усі чотири двигуни, що ревли, мов ненормальні. Гіперприводи на 185 кілопарсек за годину давали доволі швидке, але, найголовніше — економне пересування гіперпростором. За 6 хвилин до Мангару Джек дістався.
Джек: Валєра, лови корабля.
Валєра: Зрозумів, їду до Стіфа.
Вони всілися за стіл, поїли пельменів, попили вішкі, Валєрі сподобався корабель, після обльоту він обрав йому назву

“Оцелот”, бо йому нагадали безшумні стійки одного з них, котрого він бачив у кіно.
Валєра: Апарат шедевральний. То з мене скільки, ще раз нагадай.
Джек: Погляньмо у зошит з записами: плюс-мінус 2 мільйони буарегських кредитів, або вісім мільйонів ват.
Валєра: Бери, добра ціна. А апарат — нереально крутий.
Старий Стіф: Джеку, слухай сюди, з тебе пів мільйона ват за інформацію.
Джек: Що, пів мільйона ват? То є плюс-мінус туди-сюди забагато.
Старий Стіф: 520 тисяч, плюс пельмені.
Джек: Та окей, піде, всеодно в плюс вийшов. Тепер ще б на маршрутку до Буарегу сісти.
Старий Стіф: Лети на Неос, там такі є. Звідси нічого такого не летить, не вигідно через атмосферу, додаткові тисячі зо три коштує вилетіти звідси на пристойній маршрутці. Краще на Неос, туди маленькі маршрутки, що на магнітному антиграві вилітають звідси, літають.
Джек: Дякую, йду ще плюс-мінус туди-сюди з тисячу пельменів з’їм.
Джек об’ївся пельменями, і пішов до космопорту, що був неподалік, і домовився за політ на Неос за 100 ват.
На Неосі, вийшовши з пошарпаної маршрутки, Джек сів на камінь і подумав: “нащо мені плюс-мінус летіти на маршрутці до хати, як можна щося підібрати на перепродаж на Буарегу?” Довго не чекаючи, він пошурував на зорельотний базар купити собі щось, що спокійно долетить на Буарег. А вибрати було з чого: і TR-8, і TR-36 в гарному стані, і Constellation всіх поколінь, версій і рестайлінгів, бо ними зручно возити великі вантажі між галактиками і запчастини в разі чого просто купити, адже вони нікому не потрібні через незмінну буарегську якість і надійність. Ще були старі TF-14R7, TT-11R4, з того, що можна було нормального купити, а ще — Неоські есмінці класу ”Fortress”, важко озброєні і готові до бою весь час. На відміну від більшості буарегських зорельотів, ті не брали натхнення з землянських апаратів, а були повністю розроблені на Мангарі без впливу іншогалактичних машин. Напівдискова корма і трикутний ніс явно видавали його військове походження. Також кардинально відрізнялись від

знайомих добре Джекові машин двигуни. Мангарці полюбляють іонні двигуни, що розганяють розжарені частинки до колосальних швидкостей замість палити гори палива, що дає добру економію палива в порівнянні з класичними двигунами, але дуже ускладнює конструкцію двигуна і робить його залежним від певного палива. Лише Неоські кораблі використовують їх і не димлять в кабіну, як мангарські. Джек спитав власника, скільки бере за нього. Виявилось, що то є зореліт, що брав участь у війні за квас, і виграв бій над шинком “Гнана Солярка” 663 роки тому. Тож і ціна була півтора мільйони ват.
Джек: Я можу заплатити 750 тисяч.
Продавець: Ти що, це ж історичний апарат, бій над “Гнаною Соляркою” виграв на боці переможців Війни за квас. Півтора мільйони. Не менше.
Джек: Старий Стіф — мій плюс-мінус друзяка.
Продавець: Скину на 300 тисяч.
Джек: 800 штук. А чому продаєте?
Продавець: Двигун барахлить. Я на ньому літав усе життя.
Джек: О, баш, 980 штук.
Продавець: Окей. Я згоден на мільйон.
Джек: Домовились.
Джек сів у корабель і полетів додому. Вдома він зробив собі канапку розміром як пів краатла і пішов дрихнути. Наступного ранку Джек засів за тюнінг “Привида Буарегу”. Маючи шалені гроші, він пішов і виставив у ангарі для продажу новий “Fortress”, який купив за день до того. По тому він сів у свою нову машину, куплену для поїздок на базар по деталі для тюнінгу “Привида Буарегу”. Він запланував переналаштувати двигуни, тож довелося тим зайнятись. Але, хіба хтось тюнінгує 37-мі без закусону? Джек накупив коржів, як килим розміром, 50 кілограмів шинки з аарки, трохи корінців хаса, три помідори і сиру з п’ять кіло. Здавалось би, це є їдло на місяць, але буареги їдять стільки, що те все Джекові на один зуб. Як не крути, всі 25 шлунків буарегів вміщають 20 галонів закуски і ще стільки ж основної страви. І не дивно, з огляду на їх чотириметровий зріст і вагу з пів тони, з яких добрих 100 кілограмів довгої шерсті. Прикупивши закуски і трохи запчастин, Джек врубав нормального хеві-мкталу і взявся за діло: розібрав старі паливні мости, замінив їх новими,

ширшими і з можливістю відкрити їх повністю, що дало змогу налаштувати усі 50 двигунів на максимальну потужність, а не на економію, бо баки він теж збільшив і зарезервував частну з них під суміш бензину з нітрометаном, відповідно, їх довелося зробити втричі міцнішими . Ну і закись азоту: для цього дивовижного газу Джек додав ще 500 балонів по 20 літрів кожен. Не обійшлося і без косметичних змін: кабіну Джек почистив від піску, що кілотоннами сипався з шерсті на лапах, попри те, що Джек, на відміну від більшості буарегів носив шкарпетки. Далі розмалював він головну конструкцію в себе в кабіні — єдиний на весь Буарег холодильник, адже в них з такими апетитами і здатністю перетравити майже все потреби нема: завжди майже все з'їдають дорогою до хати. Він же тримав у холодильнику рідкісний делікатес — морозиво, апарат для клепання якого, зроблений в іншій галактиці, він купив на базарі всякої всячини на півдні Буарегу. А ще він додав трохи полум'яних візерунків на кормі. А під вечір він згадав про мангарську покупку, в якої не робили добредругий, третій, четвертий і п'ятий двигуни. Тож довелося туди лізти і розбиратись. Довго Джек розглядав нутрощі того агрегату, шукаючи поломку. Довелося розібрати один з робочих двигунів, щоб порівнянням шматків знайти поломку. Виявилося, що іонний прискорювач забився і через це з сопел вилітала менша кількість іонів. Виглядало так, що їх не чистили десятиліттями, замість що три роки чистити, а ті два, що робили, певне були після капремонту, бо були чисті. А ще, через брудни прискорювач, згоріла одна з направляючих сопла на двигуні №3, який був найбрудніший, тож Джек поїхав купити таку саму, довго шукав і знайшов у Еда, короля запчастин на Буарегу, в якого можна було знайти усе. Після того всього, Джек вирішив за книжкою про іонні двигуни, яку йому подарували на 50 років, розігнати двигун до більшої потужності, адже 17,5 кілопарсек від Неоса до Буарегу за три години — то є нечувано. Гіпердрайв вже хтось до нього викрутив так, що йому стало страшно там щось змінювати, а запасний прикрутити було ніде. Туди-сюди, Джек доробив те корито, і продав його за 300 тисяч кредитів, що дало йому при вартості при покупці 250 тисяч, в перерахунку з ват, 50 тисяч прибутку, якомусь

студенту з політехніки, в якого були гроші, на відміну від Джека в студентські роки, адже він пішов у куховарську бурсу не від хорошого життя, а з безвиході.

Після смерті батьків їх з братом пильнував дядько Шар, який любив шару і був не надто шанованим буарегом, тож його офіційно визнали неблагонадійним в школі, через те, що він не сподобався новому заучу і ще тому що його не хотіли взяти в орден Кену, хоча був майстер, готовий його навчити, Вища Рада визнала його не достатньо сильним, щоб бути удостоєним честі бути одним з лицарів могутнього ордену Кену. Метові пощастило більше, бо всі боялися його ображати, та й дисципліну він терпів хоч якось, тому і пішов у військову академію. А Джекові, щоб потрапити на службу разом з братом, довелося вчитись в тій огидній бурсі, де били за все, щоб позбутись клейма неблагонадійності. А після завершення науки, його кинули помирати колишні викладачі, побивши і начинивши горілкою по самі вуха, до того ж буквально. Брат знову його врятував, і його бортовий медик викачав з Джека майже 60 літрів дешевої фальшивої горілки, підлатав його, і Джек вступив до армії.

Після довгого дня він пішов спати, але зранку він отримав звістку від Старого Стіфа, що його зорельоти хтось купує. Він хутко вилетів, а коли опинився на Мангарі, коло “Гнаної солярки” його радісно зустрів Старий Стіф, який до того говорив з клієнтом.

Джек: Здоров, старий рецедивісте.

Старий Стіф: Здоров був, крутий чувак. Маєш клієнта, представник торговельної фірми, на щастя — наш, не ампалець, не люблю їх, хитрі вони дуже. Мене один з них надурив на кілька мільйонів ват. Залишу вас.

П’єр: Вітаю, я — П’єр Дуриніс, а ви хто?

Джек: Я — Джек Брауні, радий знайомству.

П’єр: І я дуже радий, нарешті хоч хтось через моє прізвище не припиняє розмову. То все прапрапрапрадід винен, не треба було воювати у Війні за кукурудзу на боці усіх восьми синдикатів. Я не такий зрадливий.

Джек: Все добре, на Буарегу і цікавіші прізвища є навіть серед політиків. Чув я, що ти купуєш мої зорельоти.

П’єр: Всі чотири, розумієте, наша компанія оновлює флот для обслуговування малозавантажених маршрутів, нам

ідеально підійдуть ваші зорельоти. Ми любимо буарегські машини експортних версій — вони дуже надійні, запчастини дешеві, паливо беруть всяке, загалом — хороші апарати. Скільки з мене?
Джек: За 165-тий буде плюс-мінус туди-сюди півтора мільйона, за UY-8000 — 800 тисяч, за TL-11 правлю 900 штук, а за I-79 800 штук. Разом — чотири мільйони ват.
П’єр: Піде, ось гроші. Всеодно значно дешевше, ніж чекали.
Старий Стіф: З тебе, Джеку двісті тисяч відсотком.
Джек: Добре, відсвяткуємо угоду.
П’єр: Я пригощаю.
Побазікали вони трошки і поїли кілька тисяч пельменів і випили вішкі. Джек рушив на базар щось прикупити до “Привида Буарегу”. Вибір був великий: гармати, іонні двигуни, але припав йому до смаку додатковий радар, що кріпиться над двигунами на рейку. На місці він все прикрутив, і полетів до хати, там ще трохи відпочив і скупився на 800 тисяч кредитів. “Привид Буарегу” був вдосконалений ще однією гарматною системою на 30 мм на кормі, а також нові терморегулятори для системи охолодження на рідкому гелію замість азоту, а ще розмалював носа таким же полум’ям, що і на кормі. Дрібні зміни відбулися і в вантажному відсіку: там підлогу підлатав, сям дверні ручки замінив, додав ще трохи підсвітки…
На другий день після того розважання і об’їдання шинкою, Джек знову отримав радісну звістку від Стіфа, який надибав йому грубого клієнта, що платить дуже грубі гроші. Вирушив Джек Брауні до “Гнаної Солярки”, з’їв ще з тисячу пельменів і після чарки-другої вішкі рушив до місцевого дилерського центру. Там на нього вже чекав молодий мангарець, схожий на головного, бо він таким і був, і вони розбалакались.
По: Вітаю, я — По Дрярк. Ви, мабуть — Джек Брауні?
Джек: Так і є, мене сюди відправив наш спільний знайомий Стіф, і сказав, що у Вас є вигідний контракт.
По: Так і знав, що старий розпатякає. Взагалі-то є, розімієш, приятелю, в нас продаються лише мангарські і неоські машини, а попит на них різко падає. З мангарськими все стабільно, бо їх і раніше мало брали, а

ось неоські хутко поступаються значно дешевшому імпорту з Республіки та Мандарану. Я б хотів розширити наш асортимент твоїми тюнінгованими зорельотами. Старий Стіф казав, що ти — найкращий тюнер на всьому Буарегу. Я пропоную тобі надсилати нам по 10 TR-38 на місяць з не надто суттєвими доробками, щоб ціна була пристойна — до п’яти мільйонів ват.
Джек: Добра думка, але поганий корабель ви пропонуєте, я б краще взяв плюс-мінус попередню модель, адже вони значно більші і не мають приварених гіпердрайвів: вони прикручені на 600 болтів і є куди прикрутити ще.
По: Думаю так дійсно краще, я не спеціаліст з імпортних зорельотів, просто в мене є лише TR-38. То, за скільки ти їх міг би постачати?
Джек: Мій кум робить на зорельотобудівному директором, роблять все, крім дредноутів чи крейсерів, і івислав мені розцінки: в них нові з конвеєра йдуть за мільйон кредитів. Я домовлюсь дешевше і перероблю їх ще за 200 тисяч і привезу сюди — у вас прибуток виходить 50 тисяч кредитів або 200 тисяч ват за штуку.
По: Ми за місяць з тридцяти наших отримуємо стільки ж, як за оди ваш, а попит на мангарські зорельоти падає, хоч якість зросла, вже дим в кабіні відсутній зазвичай. Але, знаєш, ваші все ще ліпші в тисячі разів. По руках.
Аванс даю, на три апарати.
Джек: Добре, Старий Стіф погрожував, що як не дам пів мільйона не відчепиться.
По: Остерігайся його, він дуже жадібний став, без вати лише тебе.
Джек: Знаю, але мені співпраця з ним вигідна, вже мільйони зо два маю за три тижні чистими.
По: Стережись, все ще фінансово небезпечний він.
Джек: Добре, До зустрічі наступного тижня. Прилетю з товаром.
По: До зустрічі.
Джек почимчикував до базару, все ж треба щось купити до зорельота. Там він купив кілька нових плат до навігаційного комп’ютера: консольну плату, відеокарту, розширення для підключення ще дисків з картами гіперпросторових коридорів, де можна не боятися за гравітаційні аномалії та близько розташовані зірки і

планети, диск пам’яті координат, де Джек тримає координати своїх клієнтів з усієї галактики. Звісно, курс він може прокласти і сам, але йому лінь це щоразу робити і це тяжко. А ще він купив пахучку на торпеду, бо стара зіпсулася, з запахом мандаринів.
Трохи доробивши “Привида Буарегу”, який все більше нагадував якогось експоната з виставки авангардизму, а не робочого зорельота. По тому, він пішов погризти до “Гнаної Солярки”, де виграв змагання з поїдання пиріжків, з’ївши 97 штук, коли суперник здався на 68-мому пиріжку. Приз був 50 тисяч ват, що зробило передачу Стіфові відсотку не такою болісною для гаманця.
Старий Стіф: Здоров, юний рецедивісте, вдалась угода?
Джек: Є таке, прийшов по пельмені.
Старий Стіф: Я тебе чекав, з тебе мільйон ват, туди-сюди і пішло. Беру авансом, бо одного разу надурив мене один чувак, неприємний був він, бо все на половину в борг розплачуватись просивсь. До певного часу мене така схема влаштовувала, бо навіть половина прибутку перекривала усі витрати, а великий постійний потік замовлень забезпечував хороші фінанси. Так було до одного випадку. Тоді я мав викрасти імперський конкордський Р-304, відносно нову тоді модель винищувача. Викрасти його не склало сильних проблем, а ось доставити його до шинку було складніше. Мені на перехопленя вислали з 200 винищувачів І-1000, тоді — потужних знищувачів есмінців. Мене мало не збили, але я вивернувсь, і мені лише всі антени відлетіли, тож я лишився без зв’язку, половина всіх двигунів відмовила, головний і два запасні гіпердрайви теж відмовили. Тож я на третьому запасному гіперприводі, який мені стало розуму не відкрутити, доповз до Мангару на напівспаленому ракетами зорельоті.
Прийшов я до того постійного клієнта, попросив всю суму дати за рейс. Він казав, що дасть на другий раз, що означало колись у дуже далекому майбутньому. Мені треба були великі гроші вже і одразу, тож ми і так, і сяк, я навіть був згоден на те, щоб лише 40% боргу одразу забрати, а решту якось потім. А той чувак був ні на що не згоден, тож ми пішли пішки до боса місцевої мафії, який правив за правителя кримінального району, на стику якого з бізнесовим районом столиці і був розташований шинок того

чувака.
Прийшли ми до нього, він розсудив нас таким чином: він мав підкинути монету. Якщо випадає цифра, задовольнять вимоги мої, якщо ж герб Мангару — на користь клієнта. Підкинув бос свою монету номіналом 8 ват і випала вісімка, тож я відібрав у нього цей шинок, а також все, що в ньому було, зокрема грошики.
Сам клієнт пропав у невідомому напрямку на своєму зорельоті, який мені весь час підказував, що щось тут не те, бо неоський зореліт, зібраний вручну і тюнінгований там же — явна ознака заможності власника того апарату. Машину він теж забрав, як не крути, машина теж була дорога — мандаранська, ще й з десятилітровим компресорним V8 під капотом, зроблена за кресленнями з далекої планети в Чумацькому Шляху, що Землею називається. Там, сам знаєш, найкращі машини і винищувачі.
Виявилося, що той хитрий злодюга дурив мене, і його причина давати мені лише половину суми, бо не було грошей, була брехнею. В нього була кімната для грошей, забита вісімками і іншими грошима, але, здебільшого, саме вісімками, бо чарка коштувала рівно стільки. Я сів і перерахував гроші, яких виявилось десь ват зо три мільйони, рівно вдвічі більше, ніж він мені заборгував, але, я знаю, що то не були його єдині заощадження.
Ми занесли босу його 40% за врегулювання того всього діла, а я посортував вісімки, бо наша влада, попри її некомпетентність більшість часу, має гарну традицію: випускати рідкісні монети кілька разів на рік. То я назбирав з тисяч п’ять різних колекційних екземплярів, назбирав усі на той момент існуючі варіанти мангарьких монет. Всі, що повторювались я заніс на базар і продав за десь мільйон ват. Ось до чого доводить мангарців чарка: несуть останні гроші в шинок, аби купити ще вішкі. Серед них дуже часто трапляються і цінні екземпляри.
Ось так я і розжився власним шинком у 65 років.
Джек: Нічого собі історія в цього шинку, а назва чия?
Старий Стіф: Не знаю, я прийшов — то вона вже така і була. А я й міняти не став, бо шинку вже більш як 50 тисяч років, тож він є історичним об’єктом, і перейменовувати його ніхто не хотів, бо це тяжко і дорого. А я ж все-таки

контрабандист, а не бігальник з папірцями.
Джек: Знаєш, таки підроблятиму певне я плюс-мінус туди-сюди контрабандистом. Осьо трохи зароблятиму на TR-37 — по 250 тисяч за кожен, 10 на місяць, то вже жити можна, бо і роботи коло них буде не багато. Але, хоч я і фанат 37-мих, однакові доробки на сотнях машин набриднуть скоро. Веселощів треба трохи, інакше який толк з того, щоб мати найкрутішого з буарегських транспортників, який більше нагадує арт-об’єкт, якщо не літати на ньому весело.
Старий Стіф: Молодець, осьо, чого я в тебе вклав стільки часу: буш моїм колегою. А то, розумієш, контрабанда — діло самотнє, я, ось, шинок тримаю, щоб було де розповідти байки. До речі, ще одну згадав. Було то діло, коли мені вперше треба було дрипати від поліцаїв. Я тоді набрав на Мандарані машин трохи, штук з 12, всі на V8. Один колишній гонщик замовив у мене таку солідну партію, щоб переробити їх на гоночні машини для своєї команди. Проблема була в тому, що я не заплатив мита, бо це було б довго і нудно, та й нащо: машини й так не реєструють вже давно, але мито наші урядовці ввели, а пояснити народу, як його платити забули. Тож якось так вони і виявились нерозмитненими. В космопорті, де я мав сісти на дрібний ремонт, бо злітав я під час бурі, мене вирішили перевірити інспектори з митниці, що проходили повз. Вони мене спитали, чи я заплатив мито, я тицьнув їм на 12 папірців, які мали б свідчити про його сплату, а вони сказали, що то треба ще їм заплатити десь пів мільйона. А я, не збираючись їм платити повну вартість машин, щойно завершив ремонт, дрипнув на Конкорд-17,бо вже туди митниця пхатися б не стала точно, накупив ще дечого там, за що в нас можна було грубі гроші отримати, і вернувся на Мангар.
Джек: То тачки були розмитнені?
Старий Стіф: Я ті папірці на Мандарані, про всяк випадок, намалював. Шаблони я мав, позаяк їх надрукувати можна скілько хош, то я й сів і понамальовував їх, пригодилися тоді, я мав змогу дрипнути. А митниця викликала на мене поліцію, то ж я мав від них втікнути. Вони мене догнати намагалися на своїх нових коритах, але їм довелося розвернутися, бо я зник, піднявшись в космос. Коли я

наблизивсь до місця зустрічі, аж тоді я опустивсь назад в атмосферу, і далі ми розвантажили тачки, я отримав свої 800 тисяч, що робило мене тоді доволі багатим. Суть в чому: в разі чого, лети в простір Сайдвіндерів, там паливо дуже дешеве, і ніхто не шукатиме там. Хіба Сайдвіндери зіб’ють, але вони нищать лише піратів чи імперців. Цивільний транспорт вони не чіпають.
Джек: Зрозумів. А яку плюс-мінус тачку ти б радив брати для гонок пустелею?
Старий Стіф: Зара згадаю, на котрій я їздив пустелями… В мене є одна прикольна тачила, в моїй колекції чільне місце займає. Купив я її на Мандарані, років 45 тому. Не машина, а мрія — атмосферний 32-літровий V16, закись азоту, повний привід, алюмінієвий кузов, механіка шестиступка, вихлоп прямоточний, антикрила — величезні, заднє дозволяє їхати стінами, а переднє — ще й по стелях. Дизайн шедевральний. На Мандарані дуже суворі вимоги до машин — машина має приносити задоволення в таких кількостях, що жодному зорельоту й не снилось. Все інше — не важливо, якщо воно покращує задоволення від їзди. Вони з Землі привозять найкращі машини, копіюють, покращують, бо в землян є велика проблема — в них маленькі двигуни в тачках, 2 літри в середньому, ну і як на такій машині їздити? Хіба 4 турбіни каскадом ставити. Так і зробили вони мого звіра на 32000 коней і 40000 Нм крутного. Раджу тобі таку ж брати, але обов’язково на механіці бери, на автоматі вони дуже повільні і дорогі.
Джек: Само собою, що на механіці — в Армії Буарегу ми присягали плюс-мінус їздити лише на механіці, щоб не соромити військо. На Буарегу автомат є символом дурості та безрозсудності, адже автиомати гріються так, що жодне охолодження не дозволить перетнути пустелю.
Старий Стіф: Правильно, механіка — єдина коробка, що переживе пустелю. То що, дати контакти виробника? То є маленька майстерня, син засновника і конструктора мого звіра там зараз всім керує.
Джек: Давай.
Старий Стіф: Через ту тачку я й став контрабандистом. Розумієш, зорельоти — то класнючо, але я виріс біля автодрому, де ми з друзями дивилися, як ганяють інші. Щойно призбирав на круту тачку, злітав на Мандаран, бо

там їх і клепають і вони там дешевші, моя перша тачила була Panther V12, звір ще той. Я його купив новим за 500000 бар, досі часом катаюсь. В мої молоді роки, ця тачила була на всіх плакатах в кожній хаті по всій галактиці, бо гоночні траси — то є їх природнє місце проживання. Але, стрітрейсери їх так полюбили, що жодного живого екземпляра ранніх років в стоці не лишилося. Я свого трохи розбив, тож продав, але нещодавно купив собі ще одного, ідентичного першому. В мене є всякі тачки: і з роторними двигунами, і з вісьмома турбінами, але, мій улюблений монстр — то є DRAGONHYDE FIREPOWER V16, той, що я тобі його рекомендував. Готуй за нього бар 980000.
Джек: Кажеш, що на Мандарані він коштує майже мільйон, а туди потрапити не так і легко, шлях через Конкорд пролягає.
Старий Стіф: Головний — так, але є й таємні шляхи, щоправда небезпечні дуже. Один з них напряму з Буарегу. “Привид” важкоозброєний?
Джек: Плюс-мінус туди-сюди так. 155 калібр на 4 семиствольних гарматах, 16 GAU-8, плюс ракети AIM-9.
Старий Стіф: Добра є, пролетиш. Там на виході з гіперпростору на прміжному пункті перед Вішіром пірати крутяться. Той шлях довгий, я тудою не літаю, бо дешевше пролетіти повз імперців. Замість одного ти летиш 28 кілопарсек. Проти тих піратів легше, ніж проти імперців. Але є але: туди ти пролетиш без проблем, а назад — якраз прибуде патруль з крейсерів імперії. Але вони забувають про тебе за три їхні дні, тож можна зачекати і летіти так. Я тобі розповів таємні закономірності імперії.
Джек: Дякую За плюс-мінус туди-сюди корисну інформацію.
Старий Стіф: З тебе пів мільйона за цінну інфу.
Джек: Що? Ах ти плюс-мінус старий рецедивісте!
Старий Стіф: Я цю інфу купив за стільки ж, але продав ще кільком кентам. Рятує життя та інфа. Я тобі маршрути зара перекину. Дай диск.
Джек: Осьо.
Старий Стіф: Осьо, зара перекину всі маршрути зі свого компа, і вони твої. Таке за пів мільйона влаштує?
Джек: Вже так. Плюс-мінус туди-сюди бери.

Старий Стіф: О, те шо треба. Так воно і заробляється на хліб.
Джек: Ну, бувай плюс-мінус туди-сюди здоровий, я полетів на Мандаран.
Старий Стіф: Бувай здоровий. Як купиш — дзвони, поганяємо на касу.
Джек зганяв на базар, докупив кілька ключів і засів за звуковий тюнінг “Привида Буарегу”. Річ у тому, що Джек не хотів, щоб 50 імпульсних плазмових двигунів від крейсера і надалі звучали як звичайний двигун транспортника, тож він зняв глушники з усіх двигунів, підкрутив трошечки подачу палива, аж поки це все не стало звучати, як атмосферний карбюратррний V8 на максимальних обертах. Такої симфонії не почути і на концерті, ті двигуни звучали майже ідеально. Майже, бо ще ліпше звучатиме земний подвійно турбований RB26DETT. Але, турбонадув на двигуни від крейсера ставити не так легко, тож це діло для гаражного, а не вуличного тюнінгу.
Позбувшись глушників, для відкручування яких Джек і прикупив ще ключів, молодий контрабандист рушив на Мандаран шляхом крізь імперький простір. Там, за адресою від Старого Стіфа, він знайшов стару, але доглянуту майстерню, де вручну збирали монстрів, рівних яким не було в цілім Всесвіті.
Пол: Вітаю, дорогий друзяко.
Джек: Здоров, Ви — Пол?
Пол: Все правильно, Пол Скайрейдер. Керую вже сім років цим усім, відколи батько розбився на трасі під час випробувань. Як вам наші машини?
Джек: Я був вражений, щойно почув про них, але тут — це все на новому рівні відбувається. Скільки за FIREPOWER?
Пол: 983 тисячі, зі всім. На механіці?
Джек: Плюс-мінус туди-сюди так, тільки механіка.
Пол: Добре, завжди всі беруть лше механіку, автомата ніхто не брав уже три роки. Знімемо його з виробництва. А який колір? Пропоную сріблястий, синій, жовтий і зелений разом з оранжевим.
Джек: Синій, бачу він у вас класний.
Пол: О так, то — наш спеціально виведений відтінок, фарба легша виходить на 12 грамів за просту білу. Тут все

пропрацьоване до дрібниць, нуль комфорту чи розкоші, лише те, що допоможе їхати ще швидше. Ось, наприклад, ручка передач з карбону, бо це легше, ніж алюміній, а диски — титанові, щоб витримати ту швидкість.
Джек: Яка максималка?
Пол: Не знаю. Коли тестова дорога закінчилась, ми шурували 768 кілометрів за годину. Теоретично, можемо й тисячу. А керується на 768 км/год непогано. А до сотні за 0.1 секунди рве. Колеса аж горять на тій тязі. Ми даємо разом з тачкою 8 комплектів шин і всі інструменти, що можуть знадобитись. За кілька хвилин буде машина у тебе. Тільки одне скажи: на чому раніше їздив?
Джек: Я служив у Варті Буарегу, ми там в ході місій робили усе, аби вижити і врятувати співвітчизників. Керував танками, говерами, колісним гарматами… а в цивільному житті я брав участь в ралі путелями Буарегу.
Пол: Добре, їздити точно вмієш. Ось ключі принесли, твоя машина готова.
Мої співробітники залили повний бак бензини і повні балони закисі азоту.
Джек: Чудово. Ось гроші. Бажаю вам процвітання і нових шедеврів.
Пол: Дякую, справи зараз йдуть кепсько, тож процвітання нам дуже не завадить. Гарних вражень і шаленого задоволення від їзди.
Щойно Джек отримав ключі, він влаштував тест-драйв, само собою — не на швидкості обкатки. Джек знайшов довгу рівну дорогу і втопив педаль газу в підлогу і рушив, палячи зчеплення. За хвилину він уже мусів гальмувати, бо закінчилась та дорога і довелося повертати, але він встиг розігнати звіра до 765 км/год. Ніякі норми, правила, обмеження і їм подібні дурниці не заважали йому отримувати максимальне задоволення з усіх 16-ти циліндрів на 20-ти тисячах обертів за хвилину. Механіка перемикала передачі плавно і швидко, зчеплення ходило, як має бути, кермо не тряслося. Джек ще ніколи не їздив так шалено і швидко. В місті він купив кілька нових пахучок на торпеду машини, всі — легендарні “Ялиночки”, з запасом, кілька балочиків фарби і поїхав і розмалював “Привида Буарегу”, бо на серозний тюнінг грошей не лишалося. По всіх тих справах ще лишалиося два дні до

безпроблемного виходу з Мандарану, тож Джек вирішив прогнати трошки контрабанди на Вішір, все одно ж чекати довго. Знайшовся вантаж, вартий вантажних відсіків “Привида Буарегу”. Кілька мандаранців мали проблеми з мафією з Буарегу, тож їм треба було доправити апарат на Вішір. Як колишній солдат, Джек погодився на ризик і швидкий заробіток на суму 80 мільйонів бар, що було еквівалентно 128-ми мільйонам кредитів вдома, на Буарегу. Щойно вони сіли на борт, мафія відстежила апарат і спробувала викрасти, але колишній гарматник Варти Буарегу пристрелив їхні тачки миттєво. Виявилося, апарат був не простий — він клепав гіперпаливо гоночного класу, а на Буарегу гонки в гіперпросторі — третій за популярністю вид спорту, після полювання на аарок і раллі. І не дивно, що мафія захотіла захопити частку від такого ласого пирога. А той апарат купила команда з іншої галактики, але легальні шляхи доставки мафія перекрила, тож попри особливості вантажу і його статус важкого обладнання, довелося нелегально вивезти його на Вішір. Але, щойно вони злетіли, мафія вислала свої зорельоти на перехоплення, а Джек їх всіх перестріляв, як не крути, він — досвідчений гарматник. До Вішіру якось долетів без подряпин, а мафія вислала решту своїх зорельотів на збиття. Але, вони думали, що то — простий багатій за штурвалом, а не нгороджений найвищими нагородами за особливі заслуги солдат Варти Буарегу у відставці. Мафія пошкодувала, що зв’язалась з Джеком. Його гармати гриміли і винищувачі мафії вибухнули від 30 мм снарядів з Джекового корабля. Щйно хвіст зник, Джек зрозумів, що двигун №41 згорів, але всі решта робили ідеально. Засмутившись, що його чекатиме складний ремонт, він стрибнув на Вішір, де йому погрожувала вішірська мафія, але, оскільки “Привид Буарегу” мав озброєння, як у крейсера, а не середнього трааспортника, їм нічогісінько не вдалося. На Вішірі Джек висадив втікачів і вивантажив їх вантаж, отримав свої 128 мільйонів, які потім 5 годин вантажив, що й не дивно, адже вони дали двадцятками. Джек поїхав на новій тачці на базар, про який розповідав Старий Стіф, і йому, молодому буарегу, розбіглися очі від всього. Він перейшов у режим “скупити все”. Поки в нього було місце в багажнику, все було нормально, він набирав

усього і побільше з різних планет в далеких галактиках. А як скінчився багажник, друге крісло було завантажене повністю. За кілька годин і поїздок на базар і назад, Джек був задоволений тим, що вдалося придбати, а саме новенькі форсунки для ремонту двигуна, лопаті, імпульсну впускну систему, а ще, зрозумівши, що для таких цілей прискорення його апарату було катстрофічно мало, він прикупив турбонадув на всі 50 двигунів, 100 турбін, по дві на двигун. Це дозволило розганяти “Привида Буарегу” з 50 тисяч до 200 тисяч кілометрів за годину за пів секунди. Тиск надуву був таким, що Джек навіть не ризикнув на землі запускати його на повну, як поставив, бо двигуни могли запалити все село, в космопорті якого він приземлився. Щойно він злетів, він гепнув своєю величезною лапою по важелю, що керував турбонадувом. Джек ніколи не літав так швидко: турбонадув, разом з закисю азоту і підмішуванням в паливо бензини з нітрометаном — це все на одному зорельоті ще ніхто не поєднував, тим паче з такими величезними двигунами. Швидкість підскочила з 256000 км/год до 400000 км/год миттєво, попри те, що закись азоту він ще не чіпав, а як і ту ручку на себе потягнув — то всі 512000 км/год полетів. А ще як дав гіперпалива в двигуни — 640 тисяч, загалом — найшвидший корбель у Всесвіті в Джека став. На мить йому вперше здалося, що він досяг того божественного ідеалу, що до нього прагнув все життя. Але, одна думка не давала йому спокою: можна ж і треба швидше, тож було ще куди шурувати. Лишалося на Буарег вернутися, повз імперців, бо в обліт він не встигав, бо Мет вертався у відпустку, і треба ж було приготувати якесь їдло і прибрати в халупі. Джек гепнув по важелях усіх своїх восьми основних 190-тих гіперприводів, тихенько відкручених з зорельотів вуйка Славіка, бо той мав звичку дурити всіх, доки Джек не провчив його за те, що той вкрав у нього зорельота. Коли Джек вийшов з гіперпростору на аномалії, імперія не вислала винищувачі вчасно, бо , як і казав старий Стіф, імперія забула про нього. Коли він вернувся на маршрут, який він мусив покинути через аномалії, він був вже майже вдома з величезною горою грошей, і як раз вчасно, щоб прибрати в халупі, поки Мет все ще летить. Щойно з прибиранням покінчено було, Джек напік на

розпеченому піску пиріжків з м’ясом ааркі штук з пів тисячі, бо Мет їсть ще більше, ніж Джек.
Коли Джек напік їх всі, срібний шатл з’явився на горизонті.
Джек: Я цей шатл впізнаю за тисячу миль.
Щойно Мет сів, Джек мало не задушив його, обіймаючи після пів року від попередньої зустрічі.
Мет: Легше, братику!
Джек: Я скучив за улюбленим пухнастим клубком.
Мет: І я, пухнастику ти мій. Як ти тут поживав?
Джек: Плюс-мінус, туди-сюди добре. Осьо, нині навіть в хаті прибрав.
Мет: О, нарешті я тебе навчив прибирати.
Джек: Я знаю, як ти любиш порядок, тож прибрав трошечки.
Мет: Як наш “Привид Буарегу”?
Джек: Чудово, вчора приліпив турбонадув на нього, по 2 турбіни на всі 50 крейсерних двигунів.
Мет: Де взяв гроші? Ти чамсом не почав красти?
Джек: Ні, просто все розпродав, що мав, кілька великих замовлень, сутичка з мафією на Мандарані і, як наслідок — купа грошей за доставку цінного обладнання для перегонки гіперпалива.
Мет: Молодець, пишаюсь тобою, що ти не став злодієм. Чую, чимось добрим пахне. Ти напік пиріжків?
Джек: Є таке, пів тисячі. Твої улюблені, по-домашньому.
Мет: Дякую. Пригадуєш, як ми у Варті їли пиріжки по-армійськи, з консерв. То було зле, але ми наминаємо і зараз таке, бо на наших крейсерах крім консерв і сушених коржів більше нічого не є.
Джек: Не переживай, ці смачніші, я їх вже не один мільйон згриз. Смачного тобі.
І двоє братів сіли їсти. А як поїли, то Мет розкрив маленьку таємницю.
Мет: Слухай, пухнастику, в мене є дещо для тебе. Бери лом, в мене в шатлі є кілька ящиків зі скрученими деталями з крейсерів.
Джек: Ого! Дякую, брате. Як ти це все дістав?
Мет: Я скрутив їх з флагмана нашого знайомого віце-адмірала. Він хотів стратити Барні за те, що той не прийшов на парад. А не прийшов він, бо лежав у шпиталі з

пошкодженим хребтом і зламаними лапами. Зараз Барні ще лікується, а віце-адмірал страчений. Пощастило лише з одним в цій ситуації: Барні розстріляти мав я, тож я розвернув ствола і застрелив того негідника, що наказав мені стратити одного з найліпших друзів. Тож, я отримав його корабель собі і почав його розбирати на частини.
Джек: Добре, що той негідник мертвий. Пам'ятаю, як твій ствол був націлений на мене. Зле, що тоді ще його не вбили.
Мет: Рада Буарегу теж зраділа, бо я їм зекомомив тисячі днів розслідувань і судів. Тому я прилетів на 4 тижні замість одного.
Джек: Ходімо.
Джек відкрив ящики і там були дивні агрегати: нові стійки, що давали змогу паркувати корабля на стелі, маскувальні пристрої, ще 3 ракетні пускові установки. Джек це все миттєво прикрутив до свого зорельота.
Джек: Якось так, клубочку.
Мет: А що далі?
Джек: В мене є трохи грошей, щось куплю. Думаю ще двигунів з пів сотні доліпити.
Мет: Чудово, але ж в тебе найдорожчі двигуни на ринку, де ти стільки грошей взяв?
Джек: Перевіз дещо, на що сильно полювала наша мафія на Вішір з Мандарану, заодно постріляв класно.
Мет: Питання закрите.
Вони пішли до старого друга, легендарного “Привида Буарегу”. Щойно вони сіли в крісла, Мет став поводитися, як малий клубочок.
Мет: Нічого собі ти тут все переробив! Я в захваті! Нове світло на панелі, крісла зремонтував, бачу ще й другу морозивницю поставив.
Джек: Ага, одна для білого, друга — для шоколадного. Тепер можна їсти два одночасно. Пригощайся, брателло. Дорога буде довгою.
І вони полетіли на базар на іншому боці планети, бо лише там є потрібні запчастни. То ж треба всю систему ставити: двигун, стартерний V8, бо того звіра ніщо інше не зрушить, паливну систему треба підключити… А ще й тюнінг двигунів, тож ще треба деталі і чимало: турбіни, системи впорскування закисі азоту і гіперпалива, підмішування

бензину… Щойно вони сіли, Джек пішов до старого друга Теда, в якого і було все необхідне, бо Джек має звичку думати наперед, і він замовив все телефоном після вильоту з Мандарану.
Тед: Здоров, Джеку.
Джек: Здоров, Теде. Знайомся — мій брат Мет, про якого я тобі розповідав. Найкращий серед усіх буарегів. Витяг мене зі стількох бід, шо я й не порахую.
Тед: Вітаю, радий знайомству.
Мет: І я радий.
Тед: Все, як ти й просив. З тебе, як друга — 100 мільйонів.
Джек: Дякую, а тепер би це все якось поносити.
Мет: Що легше — ми втрьох поносимо, а двигуни - на антигравітаційні візки.
Тед: Розумно. Починаймо.
За годину вони все зробили і “Привид Буарегу”, після того, як Джек доробив морозивницю шляхом додавання до неї вафельниці, покинув базар, і Джек показав Метові всю потужність свого звіра.
Джек: Зараз приготуйся, врубаю всі навороти одразу. Тяга наповну! Форсаж наповну! Турбонадув наповну! Гіперпаливо в двигуни! Закись азоту! Підмішую бензину! Зореліт миттю розігнався до щаленої швидкості 250000 км/год, що для атмосфери — шалено швидко.
Мет: Нічого собі! Ще ніколи так не щвидко літав!
Джек: Це ми ще повземо! Ми можемо в космосі швидше! Прилетіли!
Джек сів на поверхню біля своєї хати і вони з Метом взялися за встановлення двигунів. А це було зробити легко, бо хоч ангар був зажаркий для роботи, в трюмі завжди була портативна кран-балка. Вони хутко прикрутили двигуни, адже там все просто на 32-ох болтах тримається, без зварки чи заклепок, лише обшивки додати треба трохи над двигунами. Потім, щойно захист від піску і опадів був встановлений, вони прикрутили турбіни, які ніхто, крім буарегів підняти не в змозі, по дві на двигун. А далі — дрібниці: шланги завести, паливні мости підключити до панелі в кабіні. Вдвох вони то швидко зробили. Далі Джек приварив ще каркаси крил, бо треба було десь впихнути ще паливні баки і нові датчики, щоб піщані бурі не були більше великою проблемою. Вони також приліпили до того звіра

ще блок з п’ятиста балонів закисі азоту. Лишалося лише приліпити стартерні 64-літрові V8 для нових двигунів і коробки передач до них. Коробки були, на щастя, триступеневі механічні, бо ніщо інше не стягло б розкрутити двигуни від крейсерів класу “Хижак” до робочих обертів. Це все діло розмістили на внутрішній фермі для стокових двигунів. Вони б точно ще щось прикрутили, але гроші і деталі скінчились.
Мет: Класно попрацювали, брате. Не терпиться випробувати.
Джек: За десять хвилин, привезли мої десять нових 37-мих, я ж маю тепер постійного клієнта на Мангарі, бере десять на місяць за такою ціною, що соромно було не підписати угоду. Я маю їх затюнити, а вони заберуть, щойно ти поїдеш.
Мет: Дуже добре, що ти маєш цілком законні доходи. Чув, що вуйко Шар знову на президента балатувався? Вже вдесяте.
Джек: Звісно ж, чув. Я за нього не голосуватиму.
Мет: І я також, так то дурить він лише нас, а так дуритиме весь Буарег.
Джек розписався за новоприбулі кораблі і вони з Метом сіли знову на борт корабля, що їм правив за дім довше, ніж будь-яке інше місце. Вони злетіли в космос, а там Джек гепнув по всіх важелях на повну, і вони миттю розігнались до 160000 км/год, а як включили ще й турбонадув, подачу гіперпалива і бензину, а ще й закись азоту, то вони стали першими, хто розігнав зореліт до 1280000 км/год не використовуючи гіперпривід.
Мет: Круто!!! Аж помолодшав трошечки!
Джек: Аналогічно!!! Плюс-мінус туди-сюди найкращий день в житті!!!!!!
Мет: Ми — найшвидші у Всесвіті!!!
Джек: То точно!!!
Вони чули один одного лише якимось дивом, бо по всьому кораблі стояв такий гул, що навіть якби в них прилетіла ракета, вони б її не почули. Але, наступні кілька годин були найшаленішими в їх житті, а також — найшвидшими. Чиста радість сповнювала двох братів, така, яку можна відчути лише витиснувши максимум зі свого апарату.